

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

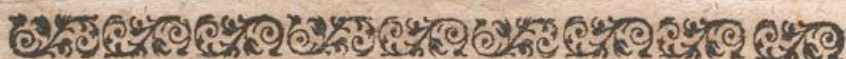
Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus II. Anima amisso Deo etiam in multitudine, sola est, & quasi
vidua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCVRSVS II.

Aleph.

Quomodo sedet sola Civitas, plena populo?
facta est quasi Vidua Domina gentium?
Thren. I. v. I.

DE ANIMA.

*Anima amisso Deo, in multitudine, sola, &
quasi Vidua est.*

1.
*Corpus
anima
non vi-
vit sine*

Materia informis, & incompleta substantia, infatigabili, & innato, essentialique appetitu appetit formam, cui copulata completum suum esse, & venustatem accipiat. Constat homo ex materia & forma, scilicet corpore & anima rationali, arctis matrimonij legibus invicem copulatis, inter quæ si mors amarum faciat divortium, recedente anima, quasi vidua, & vacua remanet corporis habitatio, sedet sola civitas plena populo, facta quasi vidua.

*S. Petrus
Chrysol.
serm. 19,*

Optimè S. Petrus Chrysol. logus: *Quod est anima corpori, hoc est anima Christus, sine quo anima, quali informis est, vidua, vacua,*

imò mortua, si per privationem gratiæ à sponso fuerit separata. Pergit Antistes Ravennas. *Sine anima corpus non vivit, non vivit anima sine Christo. Recedente animâ, mox corpori factor, corruptio, putredo, vermis, cinis, horror, & omnia visu detestanda succedunt; Discedente Deo confestim venit in animam peccatorum factor, corruptio criminum, vitiorum putredo, conscientie vermis, vanitatum cinis, infidelitatis horror, & fit in corporis sepulchro vivo, funus animæ jam sepulchrum.*

*Anima
non sine
Deo.*

Ad funus filiæ Principis comparuerant tibicines, & turba tumultuans, sed parum hi puellam mortuam, aut consolari, aut suscitare poterant, sed solus Jesus ejecta turbâ eam resuscitavit, vitam

*Matth. 9.
v. 23.*

tam

*Puella nō peccatrix mortua est, & quasi vi-
suscitatur dua, non quōd mortuo sponso ip-
sa sit viva, sed à vivente marito,
separata, & peccatis, imortua, ac
vitā gratiæ sit privata. Ad hanc
puellā mortuā comparent tibi-
cines, & turba tumultuans, nem-
pe turba amicorum carnalium, (uti
exponit Hugo) Item cogitationum
immundarum, affectionum libidinoso-
rum, Item tibi-
cines dæmones, delecta-
tiones suggerētes, &c. hi omnes ani-
ma per
consolatio-
nes crea-
turarium.*

Hugo
Card. hic
Nec ani-
ma per
consolatio-
nes crea-
turarium.

II.

Matth. 5.
v. 35.

Lyranus.

tatem munitam; Et bene quidem Ierem c. 1.
(uti observat Hugo) Anima, Ci. v. 18.
vitas vocatur. Quia sicut in Civi-
tate, in medio sunt cives nobiliores,
& in suburbio vulgus ignobile, sic in
mente, quæ est pars superior animæ,
virtutes inhabitant, & in inferiori
parte, sunt motus sensualitatis. Tunc
ergo sedet civitas, anima pecca-
trix afflicta, quando mole vitiorum
est depressa; & desiderijs terrenis
oppressa, sedetque sola, plena
populo. Sed quomodo sola, si
plena populo? Quomodo plena
populo, si sola? Egregiè ad hoc
respondet Cardinalis à S. Caro,
quōd plena sit quidem tumultuo-
so, & confuso populo. id est, Co-
gitationibus inutilibus; & tamen
sola. Nam sæpe (ait idem) hoc con-
tingit, quōd aliquis sedet solus à cōsortio
hominum, cuius Civitas, id est, anima,
plena est turbis nationum, id est, cogi-
tationum, se invicem accusantium, &
desendentium. Interim tamen so-
la est à Dei gratia; sola, à Spiritu
Dei vivifico deserta, qui cum
tali tumultuoso, inordinato, &
indisciplinato vanarum cogita-
tionum, & perversarum delide-
riorum vulgo habitare meritò
detrectat. Ita ut anima etiam
magno amicorum, & consoda-
lium numero stipata, Dei tamen
gratiā & spiritu orbata, sola sit.
Et Rex, aut magnus mundi Mo-
narcha, etiam numeroso auli-
corum, famulorum, militumque
multitudine circumvallatus, so-
lus

Hugo
Card. hic.
Anima
Civitas.

Hugo
Card. hic.

Quomodo
& plena
populo?

lus sedeat, si gratia Dei, ac virtutibus careat. Sedit sola Civitas plena populo

Abradara Regis dicitur.
 Abradara Susorum rex, obereptam sibi morte charissimam Consortem cum amicis, & aulae suae proceribus sedebat, tristitia pene absorptus, profundissimos è corde trahens singultus. Causam tantae afflictionis, & aliorum suspiriorum rogatus, dixit: Hoc animo suo tam grave accidere, quod modò desolatus, & solus viveret. Non deerant pro viribus aulicis & amici consolando afflicto regi, replicando maxime, ne se desolatum, aut solum conquereretur, tot stipatum fidelium amicorum, & famulorum manipulis. Quibus Rex, inconsolabilem gerens animum, & alitum suspirans ait: *Amans amatam carens, in multitudine solus.* Junge, junge peccatrici animae socias creaturas terrenas, ipsi (sicut in paradyso terrestri Protoparentibus) famulaturas, si tamen charissimo sponso, & Creatore suo orbata sit, & Amato careat, erit in multitudine sola.

Nulla creatura nos consolari potest.
 Junge animae amicas voluptates, adde divitias, adijce dominia, appone honores, si tamen Amans amato careat Deo, in multitudine sola, cum Jeremia conqueretur: Aspexi terram, & ecce vidua erat, & nihili.

Jerem. c. 4. 32.
 Da animae affabilem amicorum societatem, amicis circum-

vallatae; tamen ad amandum solum Deum creata, isto carens, erit in multitudine sola. Imò dicere non vereor; Pone animam inter innumeras angelorum cohortes, inter jubilantes tot spirituum caelestium choros, sed Dei suppone consolatoris absentiam, & Anima, Amato carens, in Angelorum tripudiantium multitudine sola, lamentari non desinet de caelo non minus, quam prius de terra: Aspexi caelum, & ecce vacuum, & nihil. Horridum ipsi desertum, videbitur caelum, Deo suo evacuatum, cum Propheta regio expostulaturae: *Quid enim mihi est in caelo, & a te, quid volui super terram? Quid enim mihi in caelo, si tibi Deum meum non invenero? Parum me ornatus siderum, & tectorum auratorum pompa consolabitur, parum afflictum animum suavissimi Angelorum concentus recreabunt, si Deo meo carens, sedeam in multitudine solus? Quia nulla major desolatio, quam separatio à Deo, uti sanctus Bonaventura testatur.*

Bonav. in Thren. c. 1. v. 12.
 Fulget quidem coruscantibus stellarum lampadibus distinctum affabre caelum, innumerumque siderum splendide armatorum exercitum. Luna singulis noctibus ad excubias ducit; suspicere caelum, & numerare stellas, si potes. Nihilominus in tantum copioso

Pl. 72. 25

Bonav. in Thren. c. 1. v. 12.

III.

Gen. c. 15

v. 5.

Caelum cum infinitis stellis videtur vacuum.

Gen. c. 15. copioso stellarum numero nec
 v. 5. cœlum, nec terra consolationem
 accipit, solâ solis præsentia recedente: Ad
 cuius occasum terra lugubri silentio, cœlumque
 luctuoso indutum syrmate, abdicatis variis,
 distinctisque colorum deliciis, luctum omni
 creaturæ indicunt. Sed subito procedente
 aurora, solis venturi nunciâ, cœlum festi-
 vâ vestitur purpurâ, & terra volucrum,
 quadrupedumque conclamantibus applaudit
 vocibus, &c. Ut verbo dicam cum Psal. 19.
 v. 6. Psalte Regio: *Vespere demorabitur
 fletus, & ad matutinum lætitia. Quid est,
 vespere demorabitur fletus? Querit in hunc
 passum, magnū illud Africa Lumen, Augustinus,
 hic. Quid est vespere? Vespera fit (respondet
 ipse) quando sol occidit. Occidente sole,
 in universo tristitia oritur: Oriente rursus
 sole, occidit rursus tristitia, & oriens
 reviviscit lætitia. Et quidem sol, dicitur
 quasi solus; non tam quia unicus, & solus
 est, sed etiam quia solus illuminat, & recreat
 universum. Omnibus coruscantibus cœli
 facibus, adhuc demorabitur noctis tristitia,
 solo recedente sole: solo sole revertente,
 & extinctis quasi, cunctis aliis siderum
 lampadibus, jam læta apparet serenæ diei
 facies & lætitia. Vespere demorabitur
 fletus, & ad matutinum lætitia: Hæc
 revertente, ille recedente, solo exoritur
 sole.*

Quod cœlo, imò universo, sol, hoc animæ Deus, ad
 cuius vel ortum, vel occasum fit in anima,
 vel matutinum, vel vespera. O Vesperum,
 & noctem lugubrem, quando Sol ille
 occidit! *Occidit* (namque ait Augustinus)
*Sol ab homine, id est, Lux divine iustitiæ,
 præsentia Dei. Ideo, quando expulsus est
 Adam, quid dicitur est in Genesi? Cùm de
 ambulabat Deus: Occiderat illi sol iustitiæ.*
 Idem insinuare videtur Hugo Carrensis,
 sed brevius: dū Vesperum statum peccati,
 Matutinum, statum gratiæ appellat.

Ad matutinum, dum adhuc in statu gratiæ,
 & lumine solis iustitiæ versaretur Adam,
 omnis apud eum erat lætitia, consolatio plena,
 gaudium perfectum, conscientia tranquilla,
 animus serenus, sed mox ad vesperum,
 in statu peccati, dum occidit illi sol in
 meridie, & Sol iustitiæ, & gratiæ ab illo
 recessit, demorabitur fletus: Mox omnis
 Adæ consolatio conversa est in fletum,
 in omnes omnino posteros derivandum,
 dulcedo in amaritudinem, paradysi voluptas
 in dolorem, conscientiæ tranquillitas in
 conturbationem, animi serenitas & securitas
 in tremorem fatalem transit, & hoc ad
 vesperum, quando occiderat illi sol iustitiæ,
 & gratiæ divinæ. Solo hoc recedente
 sole, in multitudine creaturarum omnium,
 & paradysi deliciis, solus, & de-
 sola.

IV.

Quod Sol
 universo.
 S. August.
 hic.Gen. c. 3.
 v. 8.Hugo
 Card. hic.Hoc Deus
 Anima.Recedente
 Deo.

folatus, tanquam in deserto morabatur Adamus.

In anima
fetus.
Conqueritur subinde anima Christiana, se afflictam, desolatam, omni consolatione orbatam, angustiatam, & quasi solam in fetu morari. At quid mirum? cum anima peccatrix (quæ civitas solis esse debuerat) per statum peccati ad vesperum declinaverit, amisso Sole Justitiæ; &c. Quid mirum, O Anima, si afflictæ es? Ubi vesper, ibi fetus: quaras licet, & invenias mundi voluptates, honores, & divitias, & quidquid delectamenti mundus habet, semper adhuc manebit vesper, & fetus, & in multitudine creaturarum sola eris, & desolata, donec denuò Sol Justitiæ, & gratiæ affulgeat; & redibit ad matutinum lætitiæ. Et siquidem universum, cum omnibus suis incolis tam ardentem oriturum solis adventum suspiret, & expectans matutinum expectet crepusculum, cur non ardentiori desiderio anhelans suspiret anima (Civitas solis & soli Deo consecratum habitaculū) ortum Solis Justitiæ, & gratiæ, cum quo omnia illi bona pariter eveniunt? Exurge, Exurge dormitans ad vesperum (in statu peccati) anima, excutere de pulvere, ad Solem Justitiæ animos, & oculos converte. Quoniam oportet prevenire solem ad benedictionem tuam, & te adorare ad ortum lucis.

Sap. c. 16
v. 28,

Ad occasum properantem

solem, Josue, ut sisteret, conjuravit: Sol contra Gabaon, ne moveatur; steterimque Sol, & Luna, 10. v. 12, donec ulcisceretur se gens de inimicis suis, et Josue plenam potitus esset victoriam, & tu, O Anima, si affirmare nosti presentiam Solis Justitiæ, conjura illum, ne gratiæ suæ radiis à te desectens te solum inter inimicos desolatam relinquat; conjura solem, occasum prohibe, manere coage: Mane nobiscum Domine quoniam tuam advesperasceat. &c. quoniam per tuam absentiam advesperante die, demorabitur fetus, eròque Amans Amato carens, in multitudine, sola.

Solum esse, non tam lugubre, quam periculosum est. Væ soli (uti testatur Sapiens) quia cum ceciderit, non habet sublevantem se. Ad literam quidem hæc de homine ab aliorum confortio separatim, ac cum singularitatis spiritu habitante intelligunt Expositores; non desunt tamen alij, qui hunc passum moraliter ad animam à Dei amicitia separatam trahant, Væ soli! nempe, sine Christo, uti Familiæ Dominicanæ Purpuratorum Antesignanus, Hugo explicat: Væ animæ, quæ sola, & à Christo, ejusque gratiæ derelicta est. Hac enim miserabilius, infelicius nihil, cum nemo sit, qui prolapsam erigat. Væ soli! Solus namque est (ait S. Gregorius) qui à Deo relinquitur, hunc certò cadentem, nullus erigit, quia relictum à Deo, sanctorum aliquis non assumit.

Cum Josue solem conjura.

Luc. c. 24
v. 29.

Eccle. c. 4
v. 10.

Væ soli!

Hugo
Card.

Sine Deo
S. Greg.

assumit. Qui relinquitur ab homine, qui ab amicis rejicitur, qui à mundo exosus, expellitur, solus non est, habet enim adhuc Deum, sublevantem se, sed vix soli! Qui sine Christo, qui sine Deo est: hæc planè anima in amicorum, in patronorum multitudine, sola, omnibus deploranda proponitur. Quomodo sedet sola Civitas, plena populo! vix soli!

VI. *Genel. c. 2 v. 18.* Creato homine Protoplaste, dixit quoque Deus; non est bonum, hominem esse solum. Faciamus ei adjutorium simile sibi. Hoc adjutorium, erat Eva, ex costa dormientes Adami formata: quæ Evæ formatio adumbrabat mirabilem Ecclesiæ Dei structuram.

I yranus
h. c.

Hic describitur (teste Lyrano) formatio mulieris de latere Adami dormientis in figura, quod Ecclesia erat formanda in futuro, de latere Christi, dormientis in Cruce. Sponsa hæc à Christo in adjutorium electa est, ad pariendos sibi Dei filios, gloriæ suæ cohæredes: non enim bonum reputabat Dei Filius, hominem, humanitatem suam gloriosissimam, solam esse gloriæ cælestis hæredem. Hinc Dei Filius de cælo descendens, humana carne assumptâ, hanc in cælum aliter reducere noluit, nisi futuros gloriæ invenisset consortes: non est bonum, hominem esse solum. Sed quomodo

P. Franc. Josephi Op. IV.

do solus in cælesti gloria futurus erat Christus tot Angelorum millionibus associatus, quomodo solus in tanta spirituum cælestium multitudine? Nempe Amans Amato carens in multitudine solus. Quoniam fatetur Dei Filius delicias suas esse cum filiis hominum, quos charitate perpetua dilexit, quamdiu illorum privatus erat consortio, in multitudine innumera Angelorum, se solum reputans interpellabat Patrem: Ecce ego, mitte me, ad quarendum scilicet, & reducendum hominem in peccatorum suorum ignorantia deperditum, & à cælesti gloria aberrantem.

Hoc ardens suum, quærendi hominis, desiderium, Dei filius sub parabola Pastoris explicat, qui ad quærendam ovem deperditam, dimittit nonaginta novem in deserto, & vadit ad illam, quæ perierat, donec inveniat illam: & cum invenerit, imponit in humeros gaudens. Per nonaginta novem oves, novem Angelorum choros, per ovem unam deperditam, humanam creaturam designari, communis est Expositorum consensus. Sed hinc non modica oritur difficultas, quid per desertum innuere, divina Sapientia voluerit? Si enim per 99. Oves Angelos intelligamus, ubi & quomodo eos

Dei erga
hominem
amor.

Luc. 15.
v. 4.

Christus
in cælo so-
lus esse
voluit.

C

1717

Apud Hugu-
gonē hic. tanquam in deserto reliquit Dei

Filius? In quo deserto? *In celo,*
respondet venerabilis Beda.
At cœlum qua ratione, Dei Fi-
lio, desertum dicitur? Deser-
tum enim est, quod ab omni ha-
bitatore desolatum, & deser-
tum, horridam denotat solitu-
dinem. At quomodo deser-
tum, quomodo solitudo, Dei
Filio cœlum, tot cœlestium In-
colarum habitatione jucundū?
An solitarius inter tot gloriae
confortes Angelos Deus? Imò
verò, quandiu homine confort-
te carebat in cœlo Dei filius, so-
litarium se quasi, & solum re-
putabat: nam Amans Amato ca-
rens, etiam in Angelorum mul-
titudine solus. Adjutorium a,

*Quasi sine
homine
solus esset*

seu potius confortium gloriae
suae, quæsiuit Incarnatus Dei
Filius, simile sibi, non enim
judicaverat bonum, hominem
etiam Deum, esse solum in glo-
ria, sine Adjutorio simili sibi.
Et quoniam ad illam gloriam
solus homo peccator pervenire
non poterat, factus est ei Adju-
torium Dei filius, desponsata
sibi per unionem Hypostaticam
humanâ naturâ. Quoniam non
est bonum, hominem esse so-
lum.

Agnosce (ô Anima) inex-
haustam Dei tui, erga te sym-
pathiam, & amoris excessum
imperceptibilem, dum sine te,
se solum & viduum reputans,

nec sine te in gloria regnare
voluit: Et tu pulvis & cinis, &
omni bono vacua, solòque tuo
repleta & inlata nihilo, sine spò-
so Deo tuo, nec solam te nec
sine illo te viduam desolatam
agnoscis? Nec ad illius adjuto-
rium suspiras?

Mulier à viro suo derelicta,
& per divorcium separata, quasi
vidua est. Et quid viduâ, in
hoc orbe, magis desolatum, &
derelictum? Majora mala Is-
raëlitis minari Deus non pote-
rat, quàm ut viduitatem annun-
tiaret eorum conjugibus: *Erunt
uxores vestrae viduae, & filij vestri pu-
pili.* Nemo enim majores an-
gustias, tribulationes, persecu-
tiones in hoc mundo patitur,
quàm cum pupillis desolatæ vi-
duæ, quas, deperdito prioris
conjugij splendore, & aucto-
ritate, despectas, & in bonis
famæ & fortunæ, impugnatæ
cuius liberum est. Ponamus
tamen viduam, raro exemplo,
non minus in sua viduitate
splendidam, à civibus honora-
tam, & clientibus circumvalla-
tam, hæc tamen sorte sua pa-
rum contenta, præponderante
omni felicitati, & amicorum
fidelitati, unicâ mariti jacturâ,
vel in hoc uno amarè statûs sui
infelicitatem deplorabit, quòd
sedeat amans amato carens in
multitudine, sola & desolata.

Quare meritò desolatam &
affli-

VII.

*Vidua
sunt deso-
lata.*

Exodi. c.
22. v. 24.

Anima
peccatrix
vidua.

afflictam & urbis Hierosolymitanæ, & Ecclesiæ ab hostibus impugnata, & animæ peccatricis conditionem sub viduæ miserandæ titulo Propheta deplorat: Facta est vidua, Domina gentium. Vidua utique desolata, sola, & misera, est anima peccatrix, extincto amoris vinculo, de sponso suo separata, quæ uti prius apud omnes Dei fervos, ac beatos, apud omnes cœlestis curiæ magnates, Angelos, imò ipsum Deum, in summa erat veneratione, sic ab omnibus, viduitatis suæ tempore erit despecta, meritò cum paupercula illa vidua Thecutide exclamatura: *Hec mulier vidua ego sum!* Et cum S. Augustino: *Malo non esse, quam sine IESU esse.*

z. Reg. 14
v. 5.
S. August
medit. 39

VIII.
Vidua!
va soli!

Væ huic viduæ! væ soli! væ animæ, cui in hoc viduitatis statu, soli esse contingit. Verè non est bonum, animam esse solam, nam cum ceciderit, non habet sublevantem se; cum impugnata fuerit, non habet defendentem se; cum vulnerata fuerit, non habet curantem se; cum afflicta fuerit, non habet consolantem se; cum mortua fuerit, non habet resuscitantem se: cum sponso suo omnem consolationem, subsidium, praesidium, curam, & ipsam vitam perdidit. O lugubris viduitas! Væ animæ, quæ in pulvere sedet sola, facta est quasi vidua.

Optimè Glossa Interlinearis IX. observat, animam peccatricem, Glossa Interlin. sub typo urbis sacrae representatam, non absolute, & simpliciter viduam, sed solam, & quasi viduam appellari, non verè. Qualis illa est, quæ ob demerita sua divortium à viro passa, non viro vidua, sed vivente viro derelicta, uti superius ex seraphico Doctore allegatum est. Quem statum, quali vidualem, animæ, clarius explicat ordinaria, quæ sic ait: *Non verè vidua, nam etsi à sponso ad tempus despicitur, sponsalitate tamen jura retinentur, ut si redire per penitentiam voluerit, sponsus recipiat, cum satisfecerit.* Felix saltem, in hoc, anima vidua, quòd de sponsi immortalitate securam, illo penitus ita orbari non possit, quin ad penitentiam reversa, sponsum semper & sibi superstitem, & ad veniam dandam propitium habeat. In nullo magis tartareus hostis defudat, quam in faciendo inter Deum & animam divortio, quem in finem omnes sedulus captat occasiones, commoditates venatur, tempus observat, insidias struit. In hoc enim totum callidi serpentis studium versatur, quòd didicit viduas facere, & 19. v. 7. civitates in desertum adducere. Ezech. 16.

Glossa
Ordin.

In viduitatem ergo anima deducta, hoc sibi præcipuum, imò unicum habet solatium, quòd

C. 2

quòd

quòd non verè, sed tantùm quasi, sit vidua, vivum adhuc habens sponsum, Dei Filium, primam semper redintegrare fidelitatè & charitatem paratum, ut animam, per peccatum, vel repiditatem separatam, ad se per pœnitentiam redire volentem, sponsum recipiat.

X.
Isaia, 6.
52. v. 1.

Eja igitur Anima, quæ sedes in pulvere, peccatorum mole depressa, sola, & quasi vidua, revertere; *depone vestimenta viduitatis tuæ* (malos, & sordidos vitiorum habitus) *Consurge, consurge, induere fortitudine tua Sion: Consurge, & animum à terrenis ad superna elevans, induere vestimentis gloriæ tuæ, virtutum scilicet, & gratiæ ornamentis; revertere ad amabilem, & charitativum sponsum tuum, terga verte mundi vanitatibus, carnis illecebris, honorum culminibus, & non tergum sed faciem ostende Dilecto, in Cruce suspenso, & expansis brachiis te recipere, inclinato capite te deo seculari, aperto corde te sibi unire paratum; deplora commissam à te infidelitatem, perpetrata peccata desse in hoc tempore acceptabili Quadragesimalis expiationis, & in gra-*

tiam recepta, cave, ne pertranseat per te, incircumcisus & immundus. Renuntia adultero, rejice adulteras cupiditatū pedissequas, in ordinatum ad terrena amorem rescinde, & toto novo ardore, toto corde, tota animâ, totis viribus Deo tuo adhære, ab illo non separanda in æternum.

At vos mœstæ mundi fallacis viduæ, quæ non Deo, sed mundo, non divino, sed humano favore viduata, tribulationes & angustias persecutiones & oblocutiones patimini, in multitudine hominum solæ, & tantquam mundi peripsæ, abjectæ, consolamini, consolamini; persequentium multitudinem contemnite, mundi fallacis minas ridete, bonorum jacturam sustinete, oppressionem tolerate, & solum quarite Deum; hoc solo contentæ, eo solo eritis consolata, qui absterget omnem lacrymam ab oculis vestris. Solum igitur & unum quarite, omnes ceteros relinquire, & invenietis requiem & consolationem animabus vestris,
Amen.

DISCUR-